

лимъ Богу да низпроводи Свое-то благо-
словеніе на наши-тѣ трудове.

За пьрвѣ стѣпкѣ на Хенриха къмъ това прѣдпріятіе послужи му молитва-та за Бузи. Слѣдъ нѣколко минути размыслианіе, той захванѣ да ся моли така: “О Господи Боже, послушай смиреннѣ-тѣ молитвѣ на бѣдно-то и грѣшно дѣте, дай на мене силѣ, отъ любовь къмъ единородный-тѣ твой Сынъ, който е умрѣлъ за насъ на кръсть, да обьрни къмъ тебе сърдце-то на моего Бузи, да го отклони отъ неговы-тѣ дѣрвени богове, и да го приведе къмъ Исуса Христа.” Тѣзи молитвѣ непрѣставаше той да ѣ повтарѣ сѣкой нощъ, и сѣкой день по нѣколко пѣтя; и пакъ сегизь-тогизь по нѣкога приказваше на Бузи за това, що бѣ узнаилъ отъ наставницѣ-тѣ си. Бузи макаръ и да го слушаше съ търпѣаніе, но, виждаше ся, че не обраца особенно вниманіе на неговы-тѣ думы, и сѣкога отговаряше тѣй: “има много поточки и рѣкы